

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Philippi Cyprii, Protonotarii Constantinopolitani, Chronicon Ecclesiae Graecae

Philippus <Cyprius>

Franeqverae, 1679

27 De monachis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10949

Παπίας εἶπε τῷ Πατριάρχῃ, ἵνα οἱ Ἕλληνες ἀποκτείνωσι τὰς Ἑβραίας.
 Ὁ δὲ Πατριάρχης λέγει τῷ Παπίᾳ, ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ οὐκ ἔχομεν ἔθνη
 ἀποκτείνειν τὰς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἀντὶ πικρίας αὐτῶν, φερέτωσαν
 τὸ ὕδωρ, ὃ ῥεῖ ἀπὸ τῆς Καίρας, ῥεῖν ἕσω τῆς Καίρας, ὡς ἐπίνειν πάσης τῆς
 τῆς πόλεως ἀνθρώπου ἐξ ἐκείνης τῆς ὕδατος τῶν αὐτῶν δαπάναις. Καὶ ἔτι
 ἔχασται ὁ λόγος τῶν Ἑβραίων ὁ Παπίας καὶ ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας οἱ Ἑ-
 βραῖοι φέρουσι τὸ ὕδωρ τῆς Νείλου τῆς ποταμῆς ἕσω τῆς Καίρας, ταῖς ἰδίαις
 δαπάναις, ὡς ἐπὶ πίνειν πᾶσαν τὴν χώραν, ὅτι οὗτος Καίριος ἐστὶ ἐν ὑψηλο-
 τέρῳ τόπῳ τῆς Νείλου τῆς ποταμῆς, ἥ ἐστι μεγάλη δαπάνη ποιεῖν τὸ ὕδωρ
 αἰσθάνειν. Δύναται ἕκαστος ἐκ τῶν ἐμπόρων ἐμπόρων τῶν ἐκείσε πορευομένων
 μαθεῖν καλῶς. ὡσαύτως καὶ ἐκ τῶν ἐκείσε πορευομένων Ἑλλήνων, ἐὰν θέ-
 λωσι λέγειν τὴν ἀλήθειαν. Κατὰ τὸν αὐτὸν δὴ λόγον ἔτι τὰ σώματα τῶν ἀφω-
 ρισμένων λύεται θαυματουργῶς, ὡς καὶ ὁ Πατριάρχης πέπαικε τὸν ἴον, καὶ τὸ ὄρος
 ἐκάλυψε, ἥ ἦλθε, καὶ τὰ ῥήματα τῶν Χριστῶν λέγοντα, τοῖς πιστέ-
 σασι σημεῖα θαυματουργήσεται, τέλει, τοῖς πιστέουσιν καὶ πιστέουσιν νῦν, ἐν
 τῷ μέλλοντι χρόνῳ, ὡς ἐν τῷ Δαβὶδ. Ὁρυξάν χεῖρας καὶ πόδας μου, ἀν-
 τὶ ὀρυξάν χεῖρας καὶ πόδας μου. καὶ πάλιν, δύο ἢ τρεῖς ὅτι αὐτὴ αἰτήσασιν
 ἐν τῷ ὀνόματί μου, ὃ πατήρ μου δώσει αὐτοῖς. Ὡς καὶ ἐν τῷ Θαβουρίῳ ὅ-
 ρει, ἐν τῇ μεταμορφώσει τῶν Χριστῶν παρέστη Μωϋσὴς καὶ Ἡλίας ὁ Χριστός.
 Οὐ λέγουσιν οἱ Ἕλληνες ὅτι ἐστὶ καθαρότηριον, ἀλλ' ὡς περὶ ποταμῶν, θαυμα-
 τουργῶς ἐπίθε γίνεται, ὡς ὅταν ἀρεθῇ ὁ ἐχθρὸς τῶν ἀφωρισμένων, καὶ θέ-
 λει συγχωρηθῆναι ἐκείνῳ τῷ ἀφωρισμένῳ, τῷ ἀδικήσαντι αὐτῷ ἀγαθῷ
 Χριστιανῷ, λύεται τῶν ἀφωρισμένων ἐκείνου τὸ σῶμα, καὶ στέφεται εἰς
 χάριν.

ΚΕΦΑΛ. ΚΖ.

Περὶ τῶν μοναχῶν.

Ἐχαστοὶ δὲ οἱ Ἕλληνες καὶ μοναχῶν, μόνον καὶ τὴν τάξιν τῆς μεγάλης Βα-
 σιλείας. διμερεῖται δὲ αὐτὴ ἡ τάξις εἰς τρεῖς τάξεις. ἡ πρώτη τάξις κα-
 λῆται

obtinet: Turcico verò idiomate dicitur ΔΤΟΥΡΑΤΑΡ, id est, Στήλη
 ἕρως, Sta mons. Hoc præstito, præcepit Princeps Patriarchæ, ut
 Græci Judæos omnes illicò neci darent. Ad quod Patriarcha: Mi-
 nimè omnium. Nostrum enim, utpote Christianorum, non est, ho-
 mines trucidare. Hoc verò habeant sibi pœnæ loco, ut aquam, quæ
 Cayrum alluit, intra Cayrum proptiis sumtibus fluere faciant,
 quò omnes incolæ civitatis eam in potum adhibere possint. Et hac
 conditione atque pacto, vitæ ipsis Princeps fecit gratiam; ac in hodi-
 ernum usque diem Judæi aquam fluvii Nili suis impensis in Cayrum
 inferre coguntur; ut universæ regionis incolis in potum queat cedere.
 Cayrus enim in editiore loco, quàm fluvius Nilus, sita est, ut ita
 aquam hanc eò deducere, ingentium res sit sumtuum. Quod ipsum à
 mercatoribus commercia sua ibi locorum exercentibus, rerumque illarum
 consciiis, sicuti etiam ex ipsis Græcis loca illa frequentantibus, modò
 verum profiteri velint, quilibet potest discere. Sicuti igitur Patriarcha
 venenum bibit, & montem secundum votum suum accersivit: ad
 eundem, hoc est, planè miraculosum modum & excommunicatorum
 corpora in cineres revertuntur; idque juxta verba Christi sic sonantia:
 Credentes verò signa quoque comitabuntur, hoc est & credituros ali-
 quando & nunc jam in præsens credentes, ita ut de tempore futuro ex-
 plicetur: sicuti & illud apud Davidem: Perfoderunt manûs & pedes
 meos. Et juxta aliud dictum: quodcunque duo aut tres in nomine meo
 petierint, id dabit illis Pater meus. Quemadmodum & in monte Tha-
 bor, in transfiguratione Christi Mosen & Eliam præsentem stetit.
 Nullum autem statuunt Græci esse Purgatorium, sed, uti jam
 ante dictum est, per singulare prodigium aliquando usu venit, ut,
 quando excommunicati adversarius advenit, & excommunicato illi,
 illatam ab eodem sibi viro probo, Christiano injuriam condonare cu-
 pit, corpus illius in pulverem redeat.

CAPUT XXVII.

DE

Monachis.

MONACHOS quoque habent Græci, illos autem solùm, qui è præ-
 ceptis & institutis magni pendunt Basilii. Dividitur verò hic sta-

H 2

tus

λεῖται μοναστηριακή· ἡ δὲ δεύτερα καλεῖται ἀναχωρητική, ὅτι ἔχασται
κατὰ μοναστήρια, ὡς κελοῖα· ἡ τρίτη καλεῖται ἀσκητική.

ΚΕΦΑΛ. ΚΗ.

Ἑρμηνεία τῆς πρώτης τάξεως.

Ἡ Πρώτη Τάξις, ἣτις καλεῖται μοναστηριακή, ἔστι τοιαύτη. Εὐρίσκει-
ται ὡρᾷ τῆς Ἑλλησι μοναστήρια μικρὰ τε καὶ μεγάλα πολλά· καὶ
τὰ μὲν ἔχει πενήκοντα μοναχὰς, τὰ δὲ ἑκατὸν, τὰ δὲ ἑκατὸν πενή-
κοντα, τὰ δὲ Διακόσια, τὰ δὲ τετρακόσια, τὰ δὲ καὶ τετρακῆσια, ἴσως
καὶ πλείον. ζῶσι δὲ οἱ μοναχοὶ ταύτης τῆς πρώτης τάξεως κοινὸν βίον
πάντες ὁμοῦ ἐν μιᾷ τραπέζῃ, σὺν τῷ ἡγούμενῳ ἄριστόν, ἃ δειπνεῖ-
σιν ἄδεν διαφέρει ἢ ἡγούμενος τὸ ἕδесμα, ἔτι ὁ ποτὸς, ἀπὸ τῶν λοι-
πῶν μοναχῶν, καὶ ἀγράμματοι τύχασιν, καὶ σοφοὶ ὅ, πῦν ἐοδίε
καὶ πίνει ὁ ἡγούμενος, τὸν αὐτὸν ποτὸν, καὶ τὸν αὐτὸν ἄρτον, καὶ τὸ αὐτὸ
ἕδесμα πάντες ἐοδίεσιν καὶ πίνεσιν. μόνον ἐν τοῖς ἐνδύμασι μικρὸν διαφέ-
ρουν οἱ ἡγούμενοι, καὶ οἱ γέροντες, καὶ οἱ ἱερεῖς ἢ μοναχηῖς, δι' ἡμεροσίνης
ἐνεκα. ζῶσιν οἱ πλείονες ἐκ τῶν ἐργαζέμενων αὐτῶν· μόνον οἱ ἱερεῖς, καὶ
οἱ ἱεροδιάκονοι, οὐκ ἐργάζονται, μόνον ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικαῖς πράγματι
σχολάζουσιν, τετέσιν, ἐν τῇ ἀναγνώσει· οἱ δὲ λοιποὶ ἔχουσιν ἐργόχρονον.
οἱ μὲν ῥάπτουσιν τῶν λοιπῶν τὰ ἐνδύματα, οἱ δὲ ῥάπτουσιν τὰ ὑποδή-
ματα τῶν μοναχῶν, οἱ δὲ πλέκουσιν ἔλαια περὶβάτων, ἢ ἐρίφων τρίχας.
οἱ δὲ εἰσὶν χαλκεῖς, καὶ χαλκίδουσιν ἀξίναις· οἱ δὲ πορεύονται εἰς τὰ
περὶβάτα, καὶ μισθοῖσι μισθωτὰς, πρὸς τὸ φυλάττειν ἐκείνην, καὶ ἴσαν-
ται σὺν ἐκείνοις ἐν ἐτῷ· καὶ ὅταν παρέλθῃ τὸ ἐν ἐτῷ, πορεύονται εἰς τὸ
μοναστήριον, καὶ μίσουσιν ἐν τῷ μοναστηρίῳ, καὶ ἔπειτα πέμπονται εἰς τὰ
περὶβάτα, καὶ ποιεῖσιν καὶ ἐκεῖνοι ἕτερον ἐν ἐτῷ. καὶ οὕτω πάλιν ἄλλοι πέμ-
πονται ἀπὸ τῶν γέροντων ἢ μοναχηῖς. Ἐχαστὸν τὰ μοναστήρια γέροντας,
τὰς παλαιότερους μοναχὰς. ἃ καὶ τὸν πορευθέντα τρόπον, πέμπουσιν
μοναχὰς οἱ γέροντες πρὸς τὰς ἰπώδας, καὶ πρὸς τὰς βόας, καὶ πρὸς τὰς μέ-
λισσας

ius in tres alios. Primus ordo vocatur monasteriacus: secundus anachoreticus, sive, ut ita dicam, celoiticus, ideò quod exigua monasteria veluti cellulas possideant: tertius dicitur asceticus.

CAPUT XXVIII.

Explicatio primi ordinis monachorum.

CUm primo ordine, qui monasteriacus nominatur, ita comparatum est. Dantur apud Græcos monasteria partim parva, partim magna longè plurima: & hæc inter sunt nonnulla, quæ quinquaginta; inveniuntur alia, quæ centum; reperiuntur alia, quæ supra centum quinquaginta, quæ ducentos; invenias nonnulla, quæ trecentos, etiam quadringentos præter propter, imo & plures continent monachos. Vivunt verò primi hujus ordinis monachi vitam pariter omnes ex æquo communem & æqualem, omnes cum ordinis sui majore unà unam ad mensam & prandium & cœnam capiunt, cibo potuque maioris ab apparatu reliquorum monachorum, sive illiterati illi, sive literati fuerint, nihil omninò differente. Quicquid ergò edit bibitque prior, eundem potum, eundem panem, idem edulium omnes quoque edunt bibuntque; in vestitu solùm exigua quædam disparitas inter monasterii priores, seniores & sacerdotes, decentiæ & decoris ergò cernitur. Maxima ipsorum pars operâ manuariâ victum sibi acquirit; solis sacerdotibus & hierodionis, ecclesiasticis scilicet solùm negotiis, hoc est, lectione occupatis, & ab hoc labore exceptis. Reliqui, quod manuum labore perficiant, omnes suum pensum habent. Hi aliorum vestimenta consuunt, illi calceamenta illorum parant, isti ovium lanas aut hædorum pilos contextunt connectuntque. Alii sunt ærarii, vel fabri ferrarii, & secures fabricant. Cæteri ad oves se conferunt, pastores ad curam gregis habendam mercède conducentes, illisque per unum annum adhærentes; hocque elapso, in monasterium se rursus recipiunt, ibique permanent, aliis interim ad oves ablegatis, idemque, quod illi, per annum unum faciuntibus; quibus post exactum annum ad monasteria reversis, denuò alii à monasterii senioribus (sunt autem hi illi monachi, cui præ reliquis quàm plurimos annos in monasteriis consumpserunt) amandantur.